

Szentiváni **HARANG**

A Győrszentiváni Keresztelő Szent János Plébánia lapja

Jöjj és lásd!

2026. I. negyedév

IV. évfolyam, 1. szám

Hamvazószerda és Húsvét között félúton

Az egyházi év életünk mintázata. Amikor e sorokat írom, még tart a Nagyböjt. A megtérés ideje. A kegyelem ideje. Életünk megtisztításának, jobbá tételének az ideje. Azonban nem az a hivatásunk, hogy állandóan megmaradjunk a böjtben, hanem az, hogy a böjtből eljussunk Húsvét örömébe.

Mindez sűrűsödik össze Nagyszombat éjszakájának liturgiájában. Hívlak titeket, 2026-ban együtt éljük át ezt a csodát!

Ezt a liturgiát sötétben kell elkezdni, amikor a nap már lenyugodott és beállt az éj sötétje.

A sötétségben néhány pillanatra elveszítjük biztonságunkat, a körülöttünk lévő világot nem tudjuk úgy érzékelni, ahogyan szeretnénk. Ez a sötétség előhozhatja szorongásunkat, szembesíthet életünk megoldatlan kérdéseivel, és mindenképpen felerősíti várakozásunkat, mert tudjuk, hogy nem maradhat így sokáig, örökké. Valahol fel kell gyulladnia a fénynek, amely aztán lassan engem is elér.

Ezen az éjszakán, amely minden virrasztás forrása, minden gesztus, minden szimbólum erről a nullpontra való lesüllyedésről és az onnan való felemeltetésről szól. A középpontban Krisztus, a Feltámadott áll, őt vesszük körül énekünkkel, közös múltunk képeivel, őreá találunk a mellettünk

lévők örvendező arcában, őt fogadjuk be az áldozati lakomában.

Alászállás és felemeltetés: ez az út, amely gyötrelmével mindannyiunkat

megpróbál. Ha nem lenne hitünk a valahol felgyulladó fényben, a felemeltetés lehetőségében, a gyötrellem maga alá gyürne, széthullana életünk. Ez az a éjszaka, amelyben évről-évre szembesülünk Krisztus feltámadásának fényével, hitünk gyújtópontja. A következő húsvétig ebben a fényben kell újra és újra megmerítkeznünk, ettől a fénytől kell remélnünk saját életünk felemeltetését.

Nagyböjti készülődésünk során világítson előttünk e ránk váró éjszaka fényessége. Életünk nehezebb időszakát ragyogja be a ránk váró világosság reménye. Legyen bizonyosság a szívünkben: Ő a kezdet és a vég, az alfa és az ómega. Vagy Jób szavaival: „tudom, hogy Megváltóm él, ő lép majd fel utoljára a Földön...”

Áldott nagyböjti napokat kívánok minden kedves olvasónak!

Titusz atya

Nagyböjt lényege:

A szent negyvennap

Az utóbbi korokban röviden csak nagyböjtnek nevezte az Egyház ezt az időszakot. Ma az egyház szívesen használja a „szent negyvennap” elnevezést, hogy ezzel rámutasson ennek a szent időnek szépségére, szentségére.

A szent negyvennap gyakorlata már a IV. században kialakult. A korabeli beszámolókból olvassuk, hogy a hívők várakozó örömmel készültek erre az időszakra, amelyben évről évre sajátos mélységgel élték át a lelki megújulást.

A böjt, bűnbánat, önmegtagadás kezdettől fogva szerves része volt az Egyház életének, különösen ennek az időszaknak. Hamvazószerda olvasmánya jelzi az időszak hangulatát. **„Fújjátok meg a harsonát, hirdessetek szent böjtöt, rendeljétek el ünnepet” (Joel 2,15).**

Az egyház életkörülményeinek átalakulása miatt ma nem egy hagyományos, közös böjti elhatározásra hív (csupán a hústól vagy az étkezésben való megtartóztatásra). Szent feladattunkká teszi, hogy találjuk meg azokat az önmegtagadásokat, amelyek számunkra, családjunk számára a legmegfelelőbbek, illetve az olyan önmegtagadásokat, amelyek saját megújulásunkra és a felebaráti szeretet növekedésére szolgálnak.

Sokfelé elterjedt és nagyon ajánlható

önmegújulási és böjti gyakorlatok:

Ki-ki választ egy önmegtagadást (például: lemondás a facebookról vagy az édességekről, stb.) amelyet lehetőleg minden nap, vagy minden másnap gyakorol, hogy ezek segítsék őt a lemondásban, illetve ezek is figyelmeztessék őt a Jézus és a felebarát iránti szeretetben való cselekvésre.

Az előző mellett mindenki megtervez egy olyan cselekedetet is, amely a felebarát szeretetét vagy lelki fejlődésének egy másik területét szolgálja. (Például minden nap legalább egyszer valami külön örömet szerzek szüleimnek, vagy megújítom a mindennapi reggeli imát. stb.)

A nagyböjt lelkületének éltetője lesz, ha nap mint nap legalább egyszer örömet szerzünk valakinek olyan módon, ahogy egyébként nem tennénk meg.

A jó elhatározást megfogalmazhatjuk egyedül vagy közösen a családban vagy egy hívő csoportban, amelyhez tartozunk.

A jézusi szeretet pedig Jézus örömével tölti el a szívet – hangsúlyozta sokszor Ferenc pápa is.

Nagy Lajos

Beteg valaki közületek...?

Elsőpéntek előtti vasárnap a hirdetésekben halljuk, hogy meglátogatjuk a betegeket. Természetesen azokat, akikről tudomásunk van, akik „igénylik ezt” a látogatást. Miről is van szó? Az otthonukhoz kötött olyan beteg testvérek, akikkel régebben együtt voltunk a templomban, de már nem tudnak eljönni. Bizony hiányoznak a megszokott padokból és néha egy idő után csak arról értesülünk, hogy nemcsak a templomból hiányzik, de élete is véget ért itt a földön. Szomorú statisztika az is, hogy településünkön a temetések majdnem 50%-a polgári temetés. Ez azért „elárul” valamit. Van-e felelősségünk azok iránt, akik hívóként éltek, de utolsó útjukra nem az egyház szertartása szerint kerül sor. Úgy gondolom van. Nagy szükség lenne olyan lelkipásztorra, aki kicsit meg szeretné ismerni a falut, a benne élőket, akit legalább heti egy alkalommal el lehetne „érni” a plébánián. Ide tartoznának az otthonukban lévő betegek is. Hogy mindezt miért itt írom le, annak oka az, hogy sokan morgunk dolgok miatt, de nem merjük nyíltan kimondani a problémát. És így nem is jut el oda, ahova kellene. Bocsánat, ezért a kitérőért, de ezek régóta feszülnek bennem... meg talán nemcsak bennem?

Visszatérve az eredeti témához röviden: a beteglátogatás viszonylag egy rövid ideig tartó, különösebb előkészületet nem igénylő találkozás azzal, aki szeretne az Úr Jézussal találkozni az Oltáriszentségben. Közös imádsággal, szentáldozással. Régóta érlelődött bennem a gondolat, hogy ebben a szolgálatban szívesen részt vennék, ezért kértem engedélyt Főapát úrtól erre, bő egy évvel ezelőtt. Lajos diakónussal közösen végezzük ezt, Ő elsőpénteken én pedig a köztes hetekben. Így általában 2 hetente van lehetőségük betegeinknek találkozni Jézussal az Oltáriszentségben. Örülök minden testvéremnek, hálát adok értük, hogy csendes „kereszthordozásuk” nekünk is példa lehet.

Itt szeretnék mindenkit biztatni, akinek beteg hozzátartozója van, hogy adjon esélyt, lehetőséget neki. Ne szakadjon ki a közösségből. Szeretettel várjuk a hozzátartozók jelzését a templomban, a plébánián hivatali időben vagy telefonon.

„Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van,...”(Jn.6,54.)

Az Élesztő-sök, a Móricz iskolában, és a Sugár Úti Tagóvodában

A Szentiváni harang előző számában olvashattak az Élesztő missziós szolgálatról, amelyben Péter atya írt munkájukról.

Nagy hangsúlyt fektetnek a találkozásokra, a meghallgatásra, az örömhír hirdetésére.

*A fiatalokból álló
közösség tagjai, az
ország különböző
részeiből jönnek össze,
alkotnak közösséget,
töltenek egy-egy hetet
különböző városok
plébániáin és
iskolákban.*

Ez történt Szentivánon is.

Az Élesztő közösséget egyház-községünk egy hétre befogadta, hogy tanúságtétellel hirdessék, Isten szeret bennünket úgy ahogy vagyunk, meghívott a vele való találkozásra, és az örök életre.

Eljöttek, hogy tanításukkal, zenéjükkel, imádságaikkal magot szórjanak az emberi lelkekbe.

Több csoportban járták a szentiváni közösségeket, és szólították meg az embereket.

Az óvodában tágra nyílt szemek és kíváncsi tekintetek fogadták őket. Együtt imádkoztunk, gitárral énekel-

tünk. Új dalokat is megtanulhattak a kisgyerekek tőlük.

A Móricz iskolában András csoportja a csütörtöki hittanórákat vette át tőlem.

Mosolyukkal, zenéjükkel, hamar megnyerték a gyerekek figyelmét. Bibliodrámá foglalkozásokat tartottak, az Irgalmas szamaritánus történetét dolgoztuk fel. A gyerekek szívét megnyitotta a történet, mély meglátásokat osztottak meg róla.

A 6-7-8. osztálynak a hatodik órában közös hittanórájuk volt. Először mindenki számára tanúságot tett egy egyetemista lány, aki Jézusra találásának történetét, valamint hitének fejlődését osztotta meg. Majd kis-csoportokban beszélgettek a megosztás témájával kapcsolatban.

A két nagyszünetben Andrásék az iskola udvarán zenéltek, énekeltek, táncoltak, bevonva a sok kicsi alsós gyermeket.

Számomra nagyon felemelő és örömet hordozó volt, hogy azok az iskolás gyerekek is beálltak közénk, akik nem hittanosok.

Több felsős gyermektől hallottam ahogy összesűgva mondták egymásnak, hogy milyen fiatalok ezek a missziósok. Csodálkoztak, hogy nem csak felnőttek és idősek lehetnek hívők, élhetnek krisztusi életet.

Az Élesztő-sökkel való találkozás

mély nyomot hagyott a gyerekek emlékezetében, lelkében. Azóta is beszélnek róla, és eredményeként interaktívabbá váltak az óráink.

Szívemben nagy hálával tartozom a missziós fiataloknak, hogy eljöttek egy nem katolikus iskolába is. Köszönet ezért az iskola vezetőinek, legfőképpen Fátrainé Csanaki Éva igazgató asszonynak, hogy engedélyezte a találkozást.

Istennek legyen hála mindenért!

Csikósné Éva

Fotók: Csikósné Heizer-Venezs Éva

A kulisszák mögül...

Élesztő hét Győrszentivánon

Tavaly augusztus végén kíváncsian, izgatottan vártuk az Élesztő kis csapatot egy előkészítő hétvégére. Már akkor kiderült, hogy egy tenni akaró, életvidám, Istenigenlő közösség érkezik majd hozzánk. Az ősztél többszöri online találkozásokkal telt, ott ötletelgettünk, mit érdemes csinálni, hol lehet a fiatalokat, idősebbeket megszólítani. Mialatt az előkészítő munkák zajlottak mi is tettük a dolgunkat a képviselőtestülettel, vártuk őket, terveztük, hol szállásoljuk el őket, hogyan oldjuk meg az étkeztetést.....terveztük ezt kb. 20-25 főre. Aztán januárban jött a hír, hogy nagyon népszerű kis településünk az Élesztő fiatalok körében....40-en jönnek. A Szent Benedek Iskola vállalta a szállást, az étkeztetési hely biztosítását, a hétköz-

beni ebédeket, nem kis áldozattal, átszervezve a tanítási helyeket.

De mi lesz a reggeli, vacsora? Többen ültünk össze, hogy kitaláljuk, mi is legyen. Egyik rutinos képviselőtársunk ötletei, bevált gyakorlati tanácsai sokat segítettek a megvalósításban. Az Élesztő hét előtt keltünk útra Edinával, egy nagykereskedelmi áruházban hosszú órákon át bókászva, hogy a fiatalok igényeit kielégítsük. Külön feladatot jelentett a különböző ételallergiák figyelembe vétele.

S hogyan is került az étel az iskolában kialakított étkezőhelyre? Reggelente a friss kenyér, kalácsszállítmányt – munkába indulás előtt; a felvágottakat, sajtokat, egyéb finomságokat esténként készítettük tálcákra, s rejtettük az iskolában biztosított hűtőszekrénybe. Mi sem gondoltuk volna, hogy meg tudunk főzni 40 pár virslit úgy, hogy egy sem pattan szét és melegen az asztalukra kerül. Kicsit magunknak is bizonyítottuk, hogy képesek vagyunk néha erőnk felett is teljesíteni.

Szerencsére sok-sok segítők, támogatónk akadt. Itt szeretnénk megköszönni a Pápay pékségnek, Udvardi Győzőnek, a Kékgolyó Étterem tulajdonosainak, a Zajo-hús tulajdonosának, hogy mindig pozitívan, segítő szándékkal fordultak felénk. Hálásan köszönjük azt a sok-sok pogácsa- és sütemény felajánlást, amivel meglepték a fiatalokat. Emellett nem felejtkezhetünk el azokról sem, akik anyagi támogatásukkal tették

lehetővé, hogy ilyen színvonalas ellátást biztosíthattunk.

A fiatalok részéről a legfontosabb visszajelzés volt számunkra a sok mosoly, köszönet, hogy ők ilyen ellátásban még sehol sem részesültek.

Ám ennek az egésznek a nyertesei mi vagyunk..... Élesztő.....VELED NÖVEKSZÜNK!

Tompáné Márti

Énekelj az Úrnak!

Igazi öröm és felemelő élmény volt a közös zenei szolgálat az Élesztő közösség egyetemista fiataljaival.

Bár próba nélkül álltunk össze, az első mise után az egyik fiú így fogalmazott:

***„Olyan, mintha
mindig is együtt
zenéltünk volna!”***

- és valóban, természetes összhang és egymásra figyelem jellemezte az alkalmat.

A fiatalok energiája, lelkesedése és elhivatottsága inspirálóan hatott mindannyiunkra. Átjuk repertoárunk is új dalokkal gazdagodott.

Nagy ajándék volt ilyen létszámú csapattal szolgálni: az ének erőteljesen és tisztán szólt, betöltötte a templomot, és különleges méltóságot adott a hálaadó záró misének.

Kati és Gábor

Mi magunk leszünk az Isten mosolya!

Február első hetében az Élesztősi fiatalok látogattak el hozzánk, közösségünkbe.

Az iskolában és a plébánián is hatalmas várakozással készültünk arra, hogy a szívünket is megnyissuk ez előtt a hét előtt. Hálával tartozom, mert az előkészületekben és a szervezésben is részt vehettem. Ezek a lelkes fiatalok azért jöttek ide Szentivánra, hogy köztünk, a település lakosai között evangelizáljanak, hirdessék mindazt, amiben hisznek. Jézus örömhírét mindenkinek.

Mintegy 40 fő érkezett Péter atyával és lakott velünk 1 hétig az iskolában. Ez már egy hatalmas feladat volt, de közös erővel megbirkóztunk ezzel is.

A drámaterem kápolna lett, ahol szinte egész nap imádkozhattak, két tantermünk pedig hálóterem, ahol aludtak a fiatalok.

Minden napra szerveztek velünk együtt 1-1 programot, amin részt vehettünk.

Vasárnap a nyitómise már egy olyan löketet adott az egész hétnak ami végigkísérte hangulatában minden napunkat. Istent dicsőíteni úgy, hogy

közben énekelünk, tapsolunk, nevetünk és örömet sugárzunk mindenki felé. Tanulhatunk tőlük, ezt már akkor is tudtam.

Olyan békét,
szeretetet és örömet
sugároztak, ami
minket is
boldogabbá tett.

Hétfőn délelőtt drámajáték volt az iskolában az 5., 6., 7., 8. évfolyamos diákokkal együtt. A végére a dicsőítésre értem oda, felemelő érzés volt együtt átélni. A keddi napon hittanos csoportjainkkal játszottak, énekeltek a fiatalok, az irgalmas szamaritánus története köré fűzték az óráinkat. Minden alkalmat közös ima,

éneklés zárt. Délután TÉR-misszió volt az iskola udvarán (teával és zsíros kenyérrel), igyekeztek a szülőkhöz beszélgetni. Engem megfogott az ottani lelkesedésük a hűvös idő és a nem túl nagy érdeklődés ellenére is. Csütörtökön egész délelőtt az iskola fenti aulájában dicsőítettek. Pénteken iskolánk tantestületének tartottak lelkigyakorlatot, drámajáték, kiscsoportos beszélgetések, közös éneklés tették színessé ezt a délelőttöt. Úgy láttam, még a nem hívó vagy kevésbé Istent kereső kollégáim is nagy érdeklődéssel voltak feléjük. Megnyíltak. A kiscsoportokban mély és őszinte beszélgetések születtek.

A hét fénypontja a péntek esti ifi est volt számomra, ahol kezdetben több mint 30 fiatallal töltöttük meg az iskola tornatermét, táncházzal, zenével, beszélgetéssel. Fő kérdésünk az volt: Milyen egy jó barát? Isten a barátom?

Az imaest csúcspontja a kápolnai közös ima volt - itt már csak körülbelül 15 fiatallal maradtunk- ahol kinyithattuk szívünk ajtaját Jézus Krisztusnak. Ehhez egy jelképes kulcsot is kaptunk ajándékba.

Szombaton délután a családi napon is részt vettem a családommal, volt házaspároknak beszélgetés, gyerekeknek játék, esti ima zenével és

végtelen szeretet és öröm.

Vasárnap eljött a búcsú ideje, azt gondolom a 9:00 órai Szentmise igazán felejthetetlenre sikerült. Áldást adtunk és áldást kaptunk.

A közös ebéd után búcsúztak a fiatalok, azzal az ígérettel, hogy imáikban hordoznak bennünket, családjainkat, iskolánkat, közösségünket. Mi pedig ígértük, tovább adjuk, amit tőlük kaptunk.

Mi magunk leszünk az Isten mosolya.

Z. Noémi

Fotók:
Tomba Ferencné és
Kis István Péter

Interjú Kropfné Knipp Mária igazgató asszonnyal

Ő a Győrszentiváni Szent Benedek Általános iskola vezetője, aki erős hittel, kitartással, alázattal végzi munkáját. Igazi értéket teremtő ember, aki valóban az isteni szeretetben éli életét, „és minden dolgát az égi mércével méri”.

- Kedves Marcsi, nagy megtiszteltetés számomra, hogy én készíthetem veled ezt az interjút. Már több éve dolgozol azon, hogy az általad vezetett iskolát igazi bencés lelkeség járja át. Hétről-hétre tapasztaljuk működéseitek eredményét, hogy a szentmiséken egyre több kisgyermek vesz részt szüleivel. Hány éve is vagy közöttünk? Hogy kezdődött? Hogy tudtat elfogadtatni, hogy ez az iskola keresztény legyen?

- Ez egy nagyon izgalmas történet, és most van az az aktualitása is, hogy az

5. születésnapunkat ünnepeljük az idén. Megható dolog, hogy már öt éves a Győrszentiváni Szent Benedek Általános Iskola. Mosoly van az arcomon, és nagy boldogság, hála a szívemben, hogy az első pillanattól itt lehettem, és szerepem van ebben a történetben. Nem volt egyszerű, nyilván ezt mindenki látta, tudja és tapasztalta is.

2021. január 6-a körül érkezett meg Titusz atya az akkori Váci Mihály Általános Iskolába, nagy vidáman, és megkérdezte, mit szólnék hozzá, ha mi is bencés fenntartású iskola lennénk.

(Nyilván tudtam az iskola történetéből, hogy ez az iskola már az 1889-es alapításakor is bencés iskola volt.)

Egy istenkövető hitoktató-tanárnak, egy embernek, aki minden dolgát az égi mércével méri, ez egy olyan helyzet volt, hogy csak egy válasz volt: az igen. És én gyorsan mondtam is, hogy jaj de jó Titusz atya, csináljuk meg!

Akkor még nem láttam, mekkora vihart vonok a fejemre. A tankerület, és sok mindenki más is rákérdezett, hogy tényleg komolyan gondolom-e a fenntartóváltást. Mindig ugyan-az az igen volt a válasz.

Megkezdődött az átszervezés, akkor még a szeptemberi kezdés elég vakmerő dolognak tűnt.

Nagyon sokat dolgoztunk az átadáson, és végül 2021. szeptember 1-jén, az első Veni Sancte-vel hivatalosan is megkezdte működését a Győrszentiváni Szent Benedek Általános Iskola.

Megható volt kitalálni azt is, mi legyen az iskola hivatalos neve. Külön élmény volt, hogy ebben dönthettem. Akartam, hogy a Győrszentiván is benne legyen a nevében. (Szoktam viccesen mondogatni, hogy nem is baj, ha két szent is vigyázza a munkánkat.)

Az Audi iskolából érkeztem. Egy

„Tervünk van, a feladatunk rengeteg. Nagyon büszke vagyok erre az öt éves, szép ívű fejlődésre, ami itt történt az iskolánkban.”

évet tanítottam és napközben dolgoztam itt, és nagyon megszerettem ezt a sajátos helyzetben lévő települést, és az embereket is.

Első körben nagyon sok támadás ért bennünket, ez azért érthető, mert - ahogy tapasztaltam - ahol a Szentlélek erős, ott az ellenoldalak is kell néhány gondolatának, ötletének lenni.

Mindig mosolyogva fogadtam, és felkészülve, hogy majd betámadnak bennünket a kérdéssel, hogy „mit akarnak itt a papok?”.

Általában beleállok a konfliktushelyzetekbe, és így azt is tudtam, hogy ezekre a támadásokra hogyan fogok majd válaszolni. Tudtam azt is, hogy idővel ezek nagyon szépen le fognak csillapodni. Így is történt. Azt gondolom, hogy a bencés értékrend szerint élni, tanítani és tanulni a legmagasabb minőség. Az keresztény értékekre épülő nevelésben életre szóló morális többletet kaphatnak a gyerekek. Isten szeretetére tanítjuk őket, és ez egy nagyon fontos érték, kapaszkodó a mai világban.

kézzel számoltuk a szavazatokat. Végül kétharmados többséggel voksoltak a szülők a fenntartóváltás mellett. Kezdődhetett a munka.

Az első évben nagyon komoly változások nem történtek, megpróbáltuk kiismerni a viszonyokat. Nagyon sokat jelentett nekem, hogy a tanári kar is mögöttem állt.

Csapatjátékos vagyok, nagyon fontos erő, hogy mindent együtt csinálunk vezetőtársaimmal, és a kollégáimmal is.

Az első tanévben megpróbáltuk az

A legizgalmasabb mégis az volt, amikor a szülők szavaztak az iskolaátadásról. Covid volt, és ez komoly nehezítő körülményt jelentett. A tankerület online csatlakozott a szavazatszámáláshoz. Szinte remegő

iskola arculatát megálmodni. Döntenünk kellett iskolazászlóról, a pólónk színéről, iskolajelvényről, hogy milyen szokásaink lesznek, hogyan ünnepeljük a bencés napot, a liturgikus év ünnepeit, és így tovább.

Első évben a vizesblokkokat újítottuk fel.

A második évtől már keletkezett megtakarított pénzünk, és elkezdődhetett egy nagyon komoly felújítás, beruházás, ami ráért az iskolára.

A harmadik-negyedik évben homlokzatszigetelés, a tantermek felújítása, padok vásárlása történt meg. Aztán a tavalyi évben a belső terek kaptak új, korszerű, világos burkolatot. Folyamatosan, minden létező eszközzel, jótékonyági rendezvényekkel, bállal, családi nappal megszerzett pénzünket is arra fordítottuk, hogy kulturált környezetet biztosítsuk a gyerekek számára.

Most tervezzük a belső udvari épületrész homlokzatfelújítását, valamint egy korszerűbb tornacsarnokban is gondolkozunk. Visszakaptuk a játszóteret is. Hosszútávú terveinkben itt egy focipálya szerepel. Szeretnénk egy biztonságos átjárót erre a területre, és akkor esetleg felajánljuk/kiadjuk majd ezt a pályát.

Tervünk van, a feladatunk rengeteg, én nagyon büszke vagyok erre az öt éves, szép ívű fejlődésre, ami itt történt az iskolánkban.

Az idei évben a szakmai arculatunk kialakításán is dolgozunk. A hitélet és

a sport mellett a nyelvi fakultáció lesz erős az iskolánkban. Csoportbontásban fogjuk tanítani az angolt és a németet, valamint, lehetővé tesszük 8. osztályban az ÖSD vizsgát a gyerekeinknek. Kollégáink megvannak, az erő készen áll, ez a célunk, ebben dolgozunk.

"Isten szeretetére tanítjuk a gyerekeket, és ez egy nagyon fontos érték, kapaszkodó a mai világban."

Nívócsoportos bontásban tanítjuk már a matematikát és a magyart is, mert azt látjuk, hogy minden gyereknek azt kell kapnia, amire képessége és egyéni tempója szerint szüksége van.

Nagyon jók lettek a központi írásbeli

felvételi pontszámaink, az országos átlag felett van a magyar és matematika is, így szép reményekkel indítjuk a nyolcadikosainkat a középiskola felé.

Természetesen nekünk is nagyon sok szabadidős programunk van, az idei tanévtől Aktív Iskola lettünk hetente változatos projektekkal, volt sítáborunk és tervezzük a biciklis Balatonkerülést is.

Nagy sikere volt a negyedik bencés bálunknak is. (136 vendéggel köszöntöttük Szent Valentin napját.) Nagyon-nagyon jelentős szülői támogatás van mögöttünk, hálásak vagyunk az együttműködésért, de ezért is meg kellett dolgoznunk.

- Az Élesztő közösség, hogy került Szentivánra? Hogy tudtál csatlakozni? Kinyitottad az iskola ajtaját. Elmesélnéd, hogy történt?

- Az életem egyik legszebb eseménye volt ez a 10 nap, amíg itt voltak.

Valahol ott kezdődött, hogy (az intézmény vezetőjeként tagja vagyok az egyházközség képviselő-testületének, és) Titusz atya az egyik gyűlésen felvetette, hogy mi lenne, ha meghívnánk az Élesztő-s egyetemistákat Péter atyával Szentivánra. Akkor ott, nagyon gyorsan igent mondtunk rá. Mindenki úgy gondolta, hogy ez nagyon hasznos lesz Szentivánnak.

Ezt követően eljöttek egy tájékoztató-bemutató két napra, és akkor felajánlottam, hogy aludjanak itt az iskolában. A fiataloknak ez a lehetőség teljesen megfelelt.

A felső két tanteremben aludtak, és a tornaterem öltöző zuhanyzójában tisztálkodtak. A menza konyhánkon ettek ebédet, a képviselőtestület pedig biztosította a vacsorát, és a reggelit.

Nagyon jó együttműködés alakult ki egyébként a vendéglátásban is. Szerintem ott is igazi csapat voltunk. Akkor azt láttuk, hogy ez igazán jó lesz, hiszen olyan lendületet, lelkületet tudtak hozni, amelyre nagy szükségünk volt.

Felajánlottam hát, hogy mi a 10 napban is szívesen elszállásoljuk az Élesztő-s fiatalokat. Szereztünk tábori ágyakat. Az ebédeltetést az Eatrend vállalta, a reggelit, vacsorát pedig

megint a képviselőtestület. Hatalmas odafigyeléssel, gondos házigazda módjára tették mindezt.

Ami nekünk felbecsülhetetlen nagy érték volt, hogy itt laktak az iskolában, és a gyerekeink naponként megtapasztalták, hogy az Istenkövetés nem csak a felnőttek passziója, hanem lám-lám, az egyetemisták is leülnek imádkozni, elcsendesedni, és gitáros énekkel, dicsőítéssel fejezik ki, mennyire szeretik az Istent.

Az első napon kiscsoportos drámafoglalkozások voltak a felső tagozatosainknak. Bámulatos volt. Nagyon szépen, őszintén megnyíltak a gyerekek, még azok is, akik nem hittanosok. (Nagyon fontos tudni, hogy az 5. évfolyamig vannak bencés osztályaink, mert a fenntartóváltás után is itt maradhattak azok is, akik elfogadják a mi értékrendünket, de nem hittanosok. Így a 6-7-8. évfolyamon vannak még etikás tanulóink is.) A TÉR-missziókon nem igazán volt nagy tömeg, az időjárás sem kedvezett.

Az egyik csúcspontja az ittlétüknek mégis a tanári lelkigyakorlat volt. A kollégák bibliai témában, drámapedagógiai módszerekkel tervezett kiscsoportokban dolgoztak. Csodálatos élmény volt. A szentmisék, az imaalkalmak, mind ajándék volt nekünk. Számomra külön csoda, hogy a drámatermünkből egy csodálatos kápolnát alakítottak ki, ami azt tanította meg nekünk, hogy az Istent nem csak a templomban szerethetjük.

A drámateremben is tudtak imádságos légkört teremteni az Istentiszteletre, a dicsőítésre, a hálaadásra. (Megható volt, hogy mindig levették a cipőjüket, zokniban léptek be ide.)

Kellemetlen egybeesés volt, hogy az iskola sítábora is ezen a héten volt. Ez egyébként jó dolog, támogatom, de most nem tudtuk másképpen megoldani, és így én is elmentem két napot az Élesztő hétről. Innen – ha szabad - egy személyes élmény.

A felvonón felfelé gondolkoztam el azon, hogy milyen jó dolog, ha a sípályán, ahol néha jeges, nehéz a terep, ahol buckák vannak és rossz az idő, valaki megy előtted, és mutatja az utat, az íveket, hogy merre érdemes, merre lehet biztonsággal menni. Potyogtak a könnyeim, mert rájöttem, hogy az Élesztő tulajdonképpen ugyanezt teszi nekünk. Mennek előttünk, mutatják az utat a nehézségek idején is, így mi sem torpanhatunk meg. El is mondtam a fiataloknak, hogy most ők előttünk mennek.

- Szeretném, ha egy kicsit magadról is beszélnél. Úgy tudom, hogy most nyugdíjasként dolgozol, rövidesen át fogod adni valamikor a stafétát. Van mögötted egy erős család. Megosztanál pár gondolatot az olvasókkal a családdról is?

- Régóta élek Győrújfalun a családommal.

A férjem, a társam, 37 éve

legfontosabb támaszom itt a földi életben. Szintén tanár, így a munkánkról is egy nyelven beszélünk.

Két felnőtt gyermekem van. A fiam ügyvéd, a lányom pszichológiát végzett, emellett a férjével együtt lovas kaszkadőr.

Három kislány unokánk van, ők is síelnek, és rendszeresen kirándulunk, úszunk. Ahogy ők mondják: kalandozunk.

Vasárnaponként legtöbbször ünnepi ebéd van nálunk, ahol mindig más családtag mond asztali áldást, amit én nagyon szeretek.

Talán arra vagyok a legbüszkébb, hogy ebben a nagycsaládban ez mindenki számára egyformán fontos, és egyformán természetes is.

Igen, nyugdíjas vagyok, és most nyugdíj mellett ebben a tanévben, és még egy tanévben fogok még dolgozni. Utána átadom a stafétát a fiataloknak.

Úgy összegezném, hogy a szakmai fejlődésem, a pályám utolsó szakaszában egy csodás szolgálattal ajándékozott meg a Jóisten. Ahogy írva van, dolgoztam, és imádkoztam, ahogy csak tudtam. Volt, ami sikerült, és volt, ami kevésbé, de én mindenért hálás vagyok, mert minden, ami itt, Szentivánon történt, a javamat szolgálta.

'csé'

Micsoda ajándék!

Másfél évvel ezelőtt el sem tudtam képzelni, hogy az életem újabb örömmel fog gyarapodni, amikor kapcsolatba kerültem a Mécses Szeretetszolgálattal. Bármennyire is hihetetlen, ez a szervezet valóban szeretetközösség, akik nagy szeretettel teszik a dolgukat. Akárhányszor találkozom a tagjaival, az élményteli, fölemelő esemény. Bámulom az áldozatkészségüket, a szorgalmukat, az odaadásukat, az együttérzésüket, amellyel a börtönben élő emberekről beszélnek. Mert a Mécses ezt teszi a levelezőszolgálatával. A börtön lakóiban tartja a lelket, segít nekik embernek maradni akkor is, amikor már minden rokonuk, barátjuk elhagyta őket. Tehát leveleznek a fogvatartottakkal.

A Mécses remekül fölépített szervezet. Pontosan tudja, mi válik javára a bentlakónak és hogyan lehet biztonságban a levelezőtárs. Ennek érdekében hatékony és szükséges szabályokat állított föl, amelyeket be kell tartanunk, hiszen ez mindnyájunk érdeke. Meghatározta többek között azt is, miről írhatunk és miről nem írhatunk a fogvatartottaknak.

- A fogvatartott nem ismerheti a személyi adataimat, vagyis a levelezésnek teljesen névtelennek kell lennie a részemről. Én természetesen tudom az ő nevét. Az én személyazonosságom viszont úgy marad titokban, hogy a fogvatartott a Mécses központjába, az ő nevükre címezi a levelét, amelyen föltünteti az én kódomat, azt pedig a központ azonosítja a személyemmel, és kiküldi a címemre. Erre a névtelenségre mindvégig oda kell figyelnem.

- Nem kérdezhetem meg, miért

ítélték el. Ez lényegében fölösleges is, hiszen én nem azt nézem és

minősítem, hogy ő mit tett sok évvel ezelőtt. Azzal foglalkoztak mások, akiknek ez dolguk volt. Nekem az a fontos, hogy mit akar tenni a jövőben.

Nagyon jó helyzetben vagyok, mert mindkét levelezőtársam azt írta, hogy jobb akar lenni. Milyen nagy dolog! Azt gondolom, ennél jobbat nem akarhat senki. Ezen kéne dolgoznunk mindnyájunknak, hiszen ezen a téren senki sincs az út végén. (Ezt biztos állíthatom hatvankilenc évem tapasztalatából.) Nekem tehát az a dolgom, hogy ebben az elhatározásukban minden erőmmel segítsen, biztassam őket.

- Amit szintén nem tehetek, az a térítés. Nem feladatom, hogy a hithez irányítsam őket, mert a jósnak sok

útja van. Ezt mindenkinek magának kell megtalálnia, még akkor is, ha én a katolikus vallásomban találtam meg a saját irányomat. A jobbá válásnak sok módja van. Ezt rá kell bíznom a másokra. Ha már a börtön rácsai fogva tartják a testét, a lelke hadd legyen szabad! Ha valóban jó és komoly az elhatározása, meg fogja kapni hozzá a megfelelő segítséget. Megtalálja egy benti társában, akár egy jóindulatú nevelőtisztben, és ha tényleg őszintén keres, még Istenre is rátalálhat. Ebben akarom őket támogatni, segíteni. Ez a dolgom, amit igazán szívesen, örömmel teszek.

Hát, ez az én életem legújabb ajándéka! Ez a szeretetkapcsolat, amelyre mindkettőnknek szükségünk van. Mindketten épülünk, gyarapodunk ebben a kapcsolatban. És kinek nem esik jól, ha szeretve van, és viszont szerethet? Ennél nagyobb ajándék nem létezik a világon!

A Mécse Szeretetszolgálat küzd. Elsősorban levelező társakra van szüksége, akik a fogvatartottaknak támaszt nyújtanak. Ez persze nem egyszerű feladat, nem mindenki kap erre meghívást. Azonban a segítségnek más módja is van.

A Mécse anyagiak terén teljesen egyedül van. Sem az állam, sem az egyház nem támogatja, csak a tagjai, ki milyen mértékben képes rá. Tehát csak adományokból tartja fenn magát, pedig már a központból, a levelezők címére

kiküldött borítékok sem olcsók.

Van egy-két főállású alkalmazottja is, hiszen hatalmas adminisztrációt és rengeteg munkát kíván a szervezet biztonságos és hatékony működtetése. Hálásak lennénk havi néhány ezer Ft-os támogatásért, amivel segíthetnénk a fogvatartottakon, ill. a velük való levelezésben. De semmiképpen sem akarok megfélemlíteni még egy nagyon fontos dologról: kérem, imádkozzanak a fogvatartottakért és értünk.

Higgyék el, szép feladat ez! De nekem nem is feladat, nem szolgálat, inkább hatalmas örömforrás, amivel gazdagabb lett az életem. Őszintén kívánom, hogy a kedves Olvasó is részesüljön ebben az ajándékban, mert igazán megéri!

Ehhez elérhetőségünk a következő:

<https://mecsesbp.hu/>

Itt – valószínű – minden kérdésükre találnak választ.

Köszönettel és szeretettel:

Márta

J. Simon Aranka: BÖJTI SZELEK

Élednek a szívek
fóhász-lángok égnek
villanásnyi ívek
mind fricskák a szélnek
megmozdul az ég fenn
böjti szelek jönnek

hazugság-hegyeket
gyorsan kisöpörnek
gonoszság gyűlölet
nem maradhat semmi
jön a feltámadott
mindent újjá tenni

(részlet)

A Szentiváni harang
eddig összes száma
elérhető elektronikusan
is.

Az online eléréshez
szkennelje be okos-
telefonjával az itt látható
QR kódot!

Adó 1%

Kérjük adója egy %-val támogassa a
Keresztelő Szent János Plébániatemplom
restaurálására létrehozott alapítványt!

Adószámunk: 18971727-1-08

Köszönjük!

FILMAJÁNLÓ

Egy régebbi filmet szeretnék ajánlani, a címe: Nevem Khan. A 2010-ben készült indiai filmdráma egy Asperger-szindrómás férfi, Rizvan Khan történetét kíséri el, indiai gyermekkorától amerikai felnőtt életéig.

Rizvan az édesanyja szeretetteljes nevelésének köszönhetően sokkal jobban képes az érzéseit kifejezni, mint az aspergeresek általában.

Azt is tudja édesanyjától, hogy az embereket nem lehet megítélni a bőrük színe, a vallásuk, vagy a gondolkodásuk alapján, csakis a tetteik alapján.

Egy hindu, vagy egy muszlim nem attól jó, vagy rossz, hogy hindu, vagy muszlim, hanem attól, hogy milyen cselekedetei vannak, hogy hogyan viszonyul az embertársaihoz.

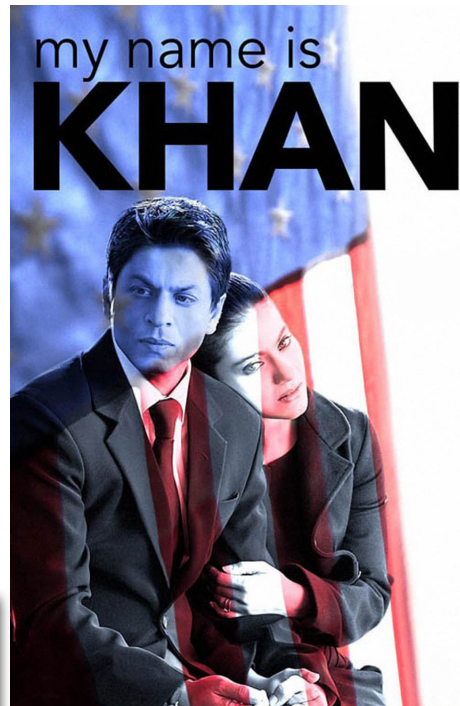
(„A jó ember a jó kincséből jó dolgokat ad elő, a gonosz ember pedig gonosz kincséből gonosz dolgokat ad elő.”
Mt.12.35.)

Rizvan az édesanyja halála után Amerikába költözik, követve öccsét. Feleségül veszi Mandirát, az indiai származású szépséges fodrásznőt, aki egyedül neveli kisfiát, Samirt.

Boldog, kiszámítható életüknek a 2001. szeptember 11-i terrortámadás vet véget: a lakóhelyükön tapasztalniuk

kell, hogy a muszlimokat egyöntetűen terroristának tartják, ellenségnek tekintik.

Mandira kislánya, Samir áldozatává

válík ennek az előítéletes gondolkodásnak: az iskolatársak Oszama bin Ladennek csúfolják, kiközösítik, végül egy csoport agresszív fiú halálra rugdalja.

Mandira fájdalmában bánja, hogy hindu létére hozzáment egy muszlimhoz. Elküldi Rizvant és azt mondja neki, hogy csak akkor jöhet haza, ha minden amerikai megtudja, hogy ők nem terroristák, hogy Samir csak egy ártatlan gyerek volt.

Dühében azt mondja a férjének, hogy egyenesen az Egyesült Államok elnökének mondja a szemébe: „Elnök úr, a nevem Khan és nem vagyok terrorista.”

Az autista férfi azonnal elfogadja a feltételt és elindul, hogy beszéljen Obama elnökkel.

A film ennek az utazásnak a története. Néha nem tudjuk, hogy sírjunk-e a

meghatottságtól, ahogy a Gondviselés működik, vagy ne vessünk a sok félreértésből származó kalamajkán.

Azon azonban nevetés nélkül el kell gondolkodnunk: miért bántjuk mi folyton egymást?

Miért gyanús, aki másképp imádkozik, másképp gondolkodik? Miért hihetetlen, hogy ő is jót akar?

**A nagybőjt alatt lehetne a felajánlásunk ez:
nem gyanakszunk, nem ítélezünk, elhisszük a
jót arról az emberről, aki nem úgy látja a
világot, mint mi.**

Akkor talán Húsvétra rólunk is elmondhatná Jézus: „Arról ismerik meg, hogy hozzám tartoztok, hogy szeretitek egymást.”

Áldott Húsvétot kívánok mindenkinek!

Szamosi Ágnes

Légy a partnerünk! Szerkesszük együtt a plébánia újságját!

Történt Veled valami fontos, érdekes, vidám, szomorú? Írd le és küldd el a szerkesztőségnek!

Írtál egy verset, egy novellát? Küldd el a szerkesztőségnek!

Olvastál egy könyvet, láttál egy filmet, ami érdekes, izgalmas, különleges volt? Írjál róla ajánlást és küldd be a szerkesztőségnek!

Díjat nyertél, sikert értél el? Osszd meg a közösséggel! Írj róla és küldd be a szerkesztőségnek!

Várjuk jelentkezésedet! Küldd írásaidat a gyorszentivan@osb.hu e-mail címre!

Gyerekeknek a nagyböjtről

A nagyböjti időszakban szembenézünk törekénységünkkel, bűneinkkel, kicsinységünkkel és bűnbánatot tartunk. Találkozunk azzal, aki önként és szeretetből elvette bűneinket és felvitte a keresztfára. A lemondás, a böjt segít bennünket mélyebben kapcsolódni Jézushoz.

Békesség: Mostanság nagy szükség van a békére. Nem csak úgy általánosságban érte, hanem úgy, hogy az Úr Jézus békéje töltsen be szívünket. Kérjük ezt a békét, hadd érezze meg környezetünk, hogy Krisztust hordozzuk magunkban, a szívünkben.

Önzetlenség: Fontos az önzetlen szív, amely önmaga rabságából kilépve, Krisztus szeretetével fordul a másikhoz.

Jótett: Fáradhatatlanul cselekedd a jót, akkor is, ha azt érzed, hogy ez csak egy csepp a

tengerben. A jótetteiddel magocskákat ültethetsz el, amiből talán egyszer magas, hatalmas fa növekszik.

Tiszta szív: A bűnbánattól megtisztult szív hálás, a hálás szív pedig mindenben meglátja Istent.

Ha van kedvetek elkészíthetitek ti is ezt a szívet. Egy-egy lemondás, jócselekedet után rajzoljatok, ragasszatok egy kis virágot a szívre!

HITÉLETI ÉS KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

Április 3-5. Szent három nap –
Húsvét ünnepe (szertartások
időpontjáról a hirdetésekben
tájékoztatjuk a közösséget) –
elsőáldozás és keresztelés

Április 7. Ministráns zárándoklat
(november 3-án is megtartásra kerül)

Április 12. Isteni Irgalmasság
vasárnapja – betegek szentségének
kiszolgáltatása

Április 18. Pannonhalmi Területi
Főapátság Karitászi Lelki nap.
Helyszín: Tarjánpuszta, Szent
Benedek Vendégház

Május 7-10. Női cursillo Helyszín:
Tarjánpuszta, Szent Benedek
Vendégház

Május 9. Pannonhalmi Területi
Főapátság CSALÁDI NAP –
Helyszín: Győr-Ménfőcsanak

Május 27-28. Pünkösd ünnepe

Június 24. Keresztelő Szent János
születése - templomunk búcsúnapja

Június 28. Bérnálás

Július vége – hittantábor a
plébánián (pontos időpont
hirdetésekben, plébánia honlapján
kerül meghirdetésre)

Augusztus 28-29. elsőáldozók
felkészítése a plébánián

Augusztus 30. ELSŐÁLDOZÁS–
Szent Benedek és Móríczi iskola
együtt

**Dicsőítés és közösségi alkalmak
Pannonhalmán:**

Március 22.

Április 25.

Május 16.

Június 13.

Impresszum

Kiadja a Győrszentiváni Római Katolikus Egyházközség - felelős kiadó: Hardi Titusz plébános - a szerkesztőség tagjai: Csikósné Heizer-Venesz Éva, Kisné Gyöngyösi Éva, Nagy Lajos, Nyáriné Gábor Mónika, Dr. Ponty Krisztina, Szamosi Béláné - Tördelés: Design és fotó - Kis István Péter